

Warszawa, dnia 7 czerwca 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 1099/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz (spr.)

Sędziowie: SO Zenon Stankiewicz

SO Anita Jarząbek - Bocian

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Anna Jabłońska

przy udziale prokuratora Józefa Gacka

po rozpoznaniu dnia 7 czerwca 2019 r.

sprawy S. Z. (1), syna K. i B., ur. (...) w M.

oskarżonego o przestępstwa z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 24 maja 2018 r. sygn. akt VIII K 129/18

1. na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje oczywistą omyłkę psarską w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że w dacie urodzenia oskarżonego zamiast „ 1978 roku” wpisuję „ 1984 roku”;

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu sądowym przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie na rzecz adw. I. D. kwotę 516,60 zł. tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

SSO Maciej Schulz SSO Zenon Stankiewicz SSO Anita Jarząbek- Bocian

VI Ka 1099/18

UZASADNIENIE

S. Z. (1) został oskarżony o to, że w dniu 27 maja 2016 roku w W. przy ul. (...) w lokalu mieszkalnym zajmowanym przez S. K. (1), działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi sprawcami, brał udział w pobiciu S. K. (2), w którym narażono pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia lub rozstroju zdrowia trwającego dłużej niż 7 dni, powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci złamania w obrębie zatoki szczękowej oraz zamienień i zadrapań na całym ciele oraz twarzy, przy czym czynu tego dopuścił się on w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz że w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie I, działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telewizora marki P. (bdd) o wartości 2.000 złotych działając na szkodę S. K. (2), przy czym czynu tego dopuścił się on

w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 24 maja 2018 roku, VIII K 129/18 uznał oskarżonego S. Z. (1) za winnego tego, że w dniu 27 maja 2016 roku w W. przy ulicy (...) w lokalu mieszkalnym zajmowanym przez S. K. (2), działając wspólnie i w porozumieniu z P. R. oraz drugą ustaloną osobą, brał udział w pobiciu S. K. (2), polegającym na zadawaniu mu ciosów pięściami i kopaniu po ciele i głowie, w którym narażono pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia trwającego dłużej niż 7 dni, powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci złamania w obrębie zatoki szczękowej oraz zsinień i zadrapań na całym ciele oraz twarzy, czym wyczerpał dyspozycję z art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 37 b k.k. i wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Nadto, oskarżonego S. Z. (1) uznano za winnego popełnienia zarzuconego mu w pkt. II czynu i wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 87 § 2 k.k. połączono kary wymierzone oskarżonemu S. Z. (2) w pkt. 1 oraz 2 sentencji oraz wymierzono mu karę łączną w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożono na oskarżonego S. Z. (1) obowiązek naprawienia w części szkody, wyrządzonej czynem opisanym w pkt II poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. K. (2) kwoty 666 złotych oraz, na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono wobec S. Z. (1) na rzecz pokrzywdzonego S. K. (2) nawiazkę w wysokości 1.000 złotych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok na korzyść S. Z. (1) w części, tj. punkt 1 wyroku co do kary i orzeczonych środków karnych oraz punkt 3 wyroku w całości w zakresie orzeczonej kary łącznej. Skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów w postaci zeznań świadków P. R., S. K. (2) oraz D. K. i w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony popełnił zarzucane mu czyny pod wpływem alkoholu. Nadto, skarżący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony działał z błahego powodu i z wyjątkowo niskich pobudek oraz, że oskarżony jest osobą zdemoralizowaną i tylko kara bezwzględnie pozbawienia wolności będzie stanowiła odpowiednią dolegliwość. W punkcie III swojej apelacji skarżący zarzucił rażącą niewspółmierność kary. Obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez wyeliminowanie z podstawy skazania w zakresie czynu opisanego w punkcie I sentencji wyroku art. 37b k.k. i wymierzenie oskarżonemu S. Z. (2) za ten czyn kary 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz o uchylenie punktu 3 zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec S. Z. (1) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. przy zastosowaniu zasady absorpcji kary łącznej w wysokości 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Zainicjowana środkiem odwoławczym kontrola instancyjna nie potwierdziła uchybień Sądu Rejonowego, stanowiących przedmiot zarzutów obrony. Zarówno zarzut naruszenia przepisów postępowania, jak i błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary podniesione przez obrońcę w apelacji są niesłuszne. Sąd Rejonowy uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Górny próg ustawowego zagrożenia określony w tym przepisie to trzy lata pozbawienia wolności, zatem kara orzeczona w zaskarżonym wyroku nie może zostać uznana za rażąco surową, albowiem jej wysokość znacząco odbiega od maksymalnej. Podobnie, jeżeli chodzi o karę 3 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu za popełnienie czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – jest to najniższa kara możliwa do wymierzenia za to przestępstwo. Biorąc za podstawę w/w kary Sąd Rejonowy orzekł karę łączną w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Twierdzenia obrońcy o błędnych ustaleniach Sądu

Rejonowego co do występowania okoliczności obciążających w postaci działania pod wpływem alkoholu i z błahego powodu, jak również zarzut niedostatecznego uwzględnienia motywacji stojącej za popełnieniem czynów przez oskarżonego oraz okoliczności łagodzącej w postaci młodego wieku S. Z. (1) są całkowicie chybione, co wprost wynika z uzasadnienia sporządzonego do zaskarżonego wyroku. Omówione zostały w nim poszczególne dyrektywy z art. 53 k.k. i okoliczności wzięte w szczególności pod uwagę przy ocenie wymiaru kary. Nie sposób więc podzielić poglądu o rażącej niewspółmierności poszczególnych kar, jak i samej kary łącznej.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Rejonowy poświęcił właściwą uwagę okolicznościom podmiotowo-przedmiotowym popełnionych przestępstw oraz sytuacji osobistej oskarżonego i właściwie uwzględnił je przy ustalaniu wymiaru kary. Podzielić należy zapatrywania Sądu Rejonowego o znacznej społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego, a także działanie z niskich pobudek i z błahego powodu. Bez wątplenia negatywną okolicznością jest również fakt, iż podczas zdarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania oskarżony znajdował się pod wpływem alkoholu – co wynika z zeznań świadka P. R. (przesłuchanego w charakterze podejrzanego), którym Sąd meriti dał wiarę.

Oskarżony był w pełni świadom charakteru i naganności swojego postępowania, choćby z racji uprzedniej karalności, która świadczy o wysokim stopniu demoralizacji, co zasługuje tym bardziej na krytyczną ocenę. Młody wiek oskarżonego został uwzględniony jako okoliczność łagodząca już przez Sąd I Instancji, jednak wobec zgromadzonych w sprawie licznych dowodów trudno doszukiwać się w zachowaniu oskarżonego jakichkolwiek okoliczności usprawiedliwiających jego działania.

Wymierzając karę Sąd Rejonowy w sposób właściwy uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynów i stopień zawinienia oskarżonego, a także cele wychowawcze i prewencyjne orzeczonej wobec S. Z. (1) kary łącznej 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie i słusznie uznał, iż odniesie ona odpowiedni skutek wychowawczy, jak również zaspokojone zostanie poczucie społecznej sprawiedliwości. Koniecznym dla osiągnięcia celów postępowania było także orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt II wyroku, jak również nawiązki na rzecz pokrzywdzonego. Podkreślić należy także, że rozpoznając ponownie niniejszą sprawę Sąd I instancji przy wymiarze kary uwzględnił zakaz reformationis in peius zawarty w art. 443 k.p.k.

Na podstawie powyższego, Sąd Okręgowy jako słuszną i sprawiedliwą uznaje karę orzeczoną w I instancji, która to kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności. W pełni na aprobatę zasługuje zarówno wymiar orzeczonej kary jak i jej bezwzględny charakter.

Na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. sprostowano omyłkę pisarską znajdującą się w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że w dacie urodzenia oskarżonego zamiast „1978 roku” wpisano „1984 roku”, albowiem omyłka ta nosi cechy oczywistej, co wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach, które jednoznacznie wskazują, iż oskarżony w niniejszej sprawie S. Z. (1) urodził się w (...) roku.

Z uwagi na wniosek obrońcy zgłoszony na rozprawie apelacyjnej w dniu 7 czerwca 2019 roku zasądzono od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. rzecz adw. I. D. kwotę 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

SSO Maciej Schulz SSO Zenon Stankiewicz SSO Anita Jarząbek-Bocian